

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ПРЕЗ ВРЕМЕТО

chitanka.info

Хронолетът се носеше леко и плавно във времето. Наистина, от време на време нещо лекичко се чукваше в него, но хрононавтите не се стряскаха. Знаеха, че мощната машина с лекота отхвърля всякакви препятствия, а през силовата мрежа успяваха да проникнат само дребни предмети — стрели, копия, някой и друг омаломощен от полета куршум...

И скоро полетът се забави, машината увисна в пространството, после бавно започна спускането. Докато стабилно полегна върху скалата — точно както планираше Джейк. Той доволно махна ръце от кормилото и се отпусна назад, в очакване на похвалите...

В този момент всичко се разтърси, хронолетът се извъртя почти на място и се изтърколи върху земята отдолу — на почти двадесет метра разстояние. Джейк беше допуснал фатална грешка — остави се на тщеславието и започна да приема аплодисментите, преди да е включил защитната мрежа. Кое то се оказа фатално. Машината не беше кацнала върху скала, както изглеждаше отгоре. Грамадният гущер, стреснат от внезапно стоварилата се върху му железария, разтърси гърба си и...

След няколко часа командирът Уилям беше наясно — един мъртъв (Джейк, улучил с темето си края на креслото), двама ранени (Мишима и Ани), петима здрави, но объркани...

И хронолет с такива повреди, че беше абсурдно да се мисли за ремонт със собствени сили. А срокът, след който щяха да започнат търсенията, беше десет дни. При това ръководителят на полета го беше съкратил, защото смяташе експедицията за особено рискова. Иначе щяха да чакат тридесет дни...

Събраха се в залата всички. Насядаха по определените места, стремейки се да не поглеждат към масата в ъгъла, където завит с блестящ плат, лежеше Джейк. Помагаше им сложността на ситуацията и нуждата да концентрират вниманието си върху основния проблем — оцеляването...

Инструкциите бяха категорични: оцеляване! Никакви разузнавания, никакви експедиции — освен едно излизане. Трябваше да изстрелят хронограма през времето и да извикат помощ. Кое то изискваше само едно — да се занесе касетата до точката на връзка и да се включи полетната апаратура. Натам всичко трябваше да се движи по познатия и оттрениран алгоритъм — осемдесет милиона години полет

и поява в специалната зона. Където постоянните дежурни от Института щяха да приемат касетата, да я занесат в лабораторията и, след прочитане на хронограмата, спасителната капсула да поеме на път...

Така и направиха. Уилям, Питър и Клара излязоха от хронолета, облечени в специалните супероблекла, намериха точката на връзката (като пътем се наложи да премахнат от пътя си десетина големи и малки хищни гущери), включиха апаратурата и, разбира се, не разбраха как касетата, току-що седяща в гнездото, изведнъж изчезна...

— Това е — каза Уилям, когато се върнаха в хронолета. — След няколко часа помощта ще е тук...

И погледна към лежащия на масата Джейк. Ах, как щеше да му се скара, когато го възстановят в Института...

* * *

... Денят беше хубав, слънцето грееше, тревите блестяха, лек ветрец ги разрошваше, нейде на изток се виждаха спокойно пасящите краконе. Явно наблизко нямаше жаботери, та добичетата не подскачаха нервно, а лекичко похапваха от скакалците, разтърсвайки големите си вимета...

Разбира се, забелязаха я, някои дори насочиха рога, но осъзнаха невинността ѝ. А и на нея не ѝ се занимаваше с двуутробните — денят беше хубав, но жаботерите винаги можеше да долетят отнейде. А, въпреки красивите шарени кожи, хищниците си бяха хищници...

И в тоя момент пред нея падна нещо...

Странно нещо — черно, с особена, гладка от всички страни форма, със светецо око отгоре...

Предпазливо го заобиколи. Огледа го. И пак...

Взе парчето дърво, което от известно време носеше със себе си. Нейният Ргдг го беше изострил, та при добър замах можеше да пробие дори кожата на птикота. Бутна с него... Нищо...

Наведе се, взе го...

И го понесе към пещерата. Там, до единия тунел, Гмн събираше всякакви неща, намерени след Големия взрив. Още едно забавление. А може и да намерят начин да го отворят — ами ако има храна...

Краконете изгледаха равнодушно косматото същество, което премина леко край тях, превъртайки се ловко на трите си крака. В момента то не ставаше за ядене...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.